

Arrest

nr. 300 601 van 25 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. VANGRUNDERBEECK
Bouwmeestersstraat 11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANGRUNDERBEECK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 28 februari 2005.

1.2. Verzoeker dient op 30 juli 2021, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NBMV) een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker dient op 2 maart 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Verzoeker wordt op 16 juni 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 juli 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoe te zijn. U bent een soennitisch moslim. U werd geboren in het dorp Qaule Nemat in het district Guldara van de provincie Kabul in Afghanistan, waar u verbleef tot uw vertrek in het late voorjaar van 2021. U ging twee of drie jaar lang onregelmatig naar een huis waar u leerde lezen en schrijven. Daarnaast werkte u twee jaar lang in een carwash op twintig minuten wandelen plus tien minuten met de auto van uw huis, maar in een ander district.

Een keer per week liet een commandant zijn auto door u wassen. Op een dag werd u op weg naar huis gestopt door een bestelwagen van de Taliban, die u dwongen met hen mee te gaan en u naar een huis brachten. Ze droegen u op om een kleefbom onder de auto van de commandant te bevestigen. U weigerde eerst, waarop ze u sloegen en martelden en alleen achterlieten voor de nacht. De volgende dag bedreigden ze u, maar u bleef weigeren. De dag daarna brachten ze u wat brood en lieten u toen weer achter. Die nacht kon u ontsnappen door op een kast te klimmen en door het raam te kruipen. U herkende de omgeving en liep naar huis, waar u alles aan uw moeder vertelde. Zij bracht u naar het huis van uw maternale oom M. en keerde terug naar huis. De volgende dag keerde zij terug naar u in de late voormiddag om te vertellen dat de Taliban u die ochtend thuis was komen zoeken. Ze gaven uw moeder de opdracht u te overtuigen om u over te geven aan hen, anders zouden ze u doden als ze u vonden. Hierop besliste uw moeder om u het land te laten verlaten.

Rond 2008 werd uw vader gedood door zijn neven en verre neven, die zijn handel in hout en dakbedekking wilden overnemen, net als de rest van zijn erfenis en de voogdij over uw gezin. Deze moord werd gezien door mensen die hout kwamen leveren aan uw vader, zij getuigden hier nooit over, maar omdat de moordenaars dachten dat ze dit wel zouden doen, ontvluchtten ze de regio. Rond 2018 verdween uw broer N. en u verdenkt de moordenaars van uw vader ervan om hem te hebben laten verdwijnen. Ongeveer één jaar voor uw persoonlijk onderhoud, dus in 2022, doken de moordenaars van uw vader terug op in jullie regio. Twee maanden voor uw persoonlijk onderhoud, dus in april 2023, schoot uw broer S. A. de moordenaar S. dood, waarna uw broer zelf wegliep en uw jongere broer Z. zich verstoppt heeft in het huis van uw grootmoeder. Uw moeder is naar uw maternale oom verhuisd.

U vluchtte via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u op 30 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 13 januari 2023 beëindigde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de behandeling van uw verzoek omdat u niet aanwezig was op het persoonlijk onderhoud. U verliet het Belgisch grondgebied niet en diende op 2 maart 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u een kopie van uw vaders overlijdensakte neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit.

Ten eerste legt u geen enkel begin van bewijs neer omtrent uw identiteit. U verklaart dat uw taskara in Griekenland verbrand werd door politieagenten (CGVS p. 4), maar dit is een stereotiepe verklaring en bovendien doet dat niets af aan het feit dat u geen enkel document kan voorleggen dat uw identiteit ondersteunt.

Ten tweede legt u erg tegenstrijdige verklaringen af over uw identiteit. Toen u in België aankwam, noemde u zichzelf namelijk ten eerste O. S., wat u later corrigeerde naar D. N. Tijdens uw persoonlijk onderhoud geeft u aan dat u deze naam ook in Afghanistan gebruikte (CGVS p. 2-3). Bij het invullen van uw Vragenlijst CGVS gaf u daarentegen aan dat u een andere identiteit opgaf bij uw inschrijving omdat andere jongeren u dit aanraadden omdat ze zeiden dat u geen kans op erkenning zou maken als u uw ware identiteit opgaf. Ook verklaarde u tijdens uw aanvraag dat u geboren werd in Sabrabad in Alishang, wat u later aanpaste naar Qaule Nemat in Guldara in de provincie Kabul. Na confrontatie geeft u eerst aan dat u dit niet deed, om vervolgens toe te geven dat u dit deed omdat u dacht dat u teruggestuurd zou worden als u zei dat u uit Kabul kwam (CGVS p. 3).

Deze tegenstrijdigheden omtrent zowel uw naam als uw geboorteplaats ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw identiteit verder.

Ten derde legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw scholing. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u twee of drie jaar naar een huisje ging waar u op onregelmatige basis leerde lezen en schrijven, u verklaart dat u nooit naar de madrassa ging (CGVS p. 8-9). Dit is in tegenspraak met de verklaringen die u aflegde bij het invullen van uw Verklaring DVZ, toen u zei dat u vijf jaar naar de madrassa ging. Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u niet in broek en hemd ging, maar in Afghaanse kleren, dat u leerde lezen en schrijven en dat u bad voor de doden. Op verdere navraag verklaart u dat u denkt dat "ze" misschien alles "een beetje gemengd" hebben met het valse verhaal dat u verzonnen heeft (CGVS p. 9). Het is echter absoluut niet ernstig dat u deze verwarring toeschrijft aan iemand anders dan uzelf, daar u zelf dit "valse verhaal" verzon en opgaf.

Bovendien legde u ook nog tegenstrijdige verklaringen af omtrent de samenstelling van uw gezin en de dood van uw vader, zie infra.

Deze opeenstapeling van tegenstrijdigheden ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw identiteit volledig en ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw voorgehouden vervolging wordt danig ondermijnd.

Daar u uw identiteit niet ontegensprekelijk kunt aantonen, kunt u ook niet aantonen dat het enige document dat u neerlegt, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, verband houdt met uw verklaringen. Daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, mag de authenticiteit van de kopie van deze overlijdensakte verder betwijfeld worden. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerlei documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u weigerde om een bom te plaatsen voor de Taliban en omdat u een familieconflict hebt. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Wat betreft uw verklaringen omtrent uw vervolging door de Taliban:

Ten eerste weet u uw verklaringen als zou de Taliban u willen rekruteren om deze bom te plaatsen niet aannemelijk te maken. Er dient op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january->

2023) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U verklaart namelijk dat u niet eens wist wie van uw dorpsgenoten bij de Taliban zat, hoewel de overheid niet in uw dorp durfde te komen (CGVS p. 12-13) en de Taliban dus vrijuit zou moeten kunnen rondlopen, van enige banden is dus duidelijk geen sprake. U verklaart weliswaar dat de Taliban u wilde rekruteren omdat u bij de carwash werkte en dus toegang had tot de auto van de commandant om een bom te plaatsen, maar u verklaart ook dat u consequent weigerde om een bom te plaatsen omdat u verklaarde hier niet toe in staat te zijn (CGVS p. 13). U verklaart dat de Taliban u vervolgens sloeg en martelde, maar als ze reeds deze maatregelen moesten nemen om u zelfs maar verbaal te doen toestemmen, wat u zelfs niet deed, was er geen enkele indicatie dat ze u zouden kunnen vertrouwen om de bom te plaatsen. Daarnaast zouden uw dagenlange afwezigheid en ondertussen waarschijnlijk duidelijk zichtbare wonden ook reeds vragen oproepen vanwege de carwasheigenaar en de commandant.

Ten tweede weet u uw verklaringen over de omstandigheden waarin u gevangen gehouden zou zijn niet aannemelijk te maken. U verklaart dat de Taliban de deur weliswaar afsloot met een dikke ketting, maar dat ze niemand achterlieten om u te bewaken en dat ze u dus volledig alleen achterlieten in een kamer met een open raam en een kast die hoog genoeg was om dit raam te bereiken (CGVS p. 11; 14). Deze omstandigheden komen dus ten eerste niet overeen met een wil om u gevangen te houden. U werpt tegen dat u het kastje helemaal naar het raam moest duwen, dat bovendien erg klein was (CGVS p. 14). Aangezien u echter in staat was om het kastje op uw eentje te verplaatsen en aangezien het raampje duidelijk groot genoeg bleek om uw ontsnapping toe te laten, zijn dit echter geen dienstige argumenten. Vervolgens verklaart u dat de Taliban dacht dat u niet slim genoeg zou zijn om uit het raam te ontsnappen omdat u erg jong was (CGVS p. 15). U was echter 16 jaar oud, u werkte reeds en u verklaart dat de Taliban u wel oud genoeg achtte om een bom onder de auto van een commandant te plaatsen. Het argument dat ze u niet slim genoeg zouden achten om een kast onder een raam te plaatsen en door dat raam te klimmen is dus verre van geloofwaardig.

Ten tweede verklaart u vervolgens plots dat de kast die u moest verplaatsen voor het raam stond, zodat deze het raam verborg (CGVS p. 15). Dit is volledig tegenstrijdig met uw eerdere uitgebreide verklaringen over het verslepen van de kast naar de andere kant van de kamer en over uw ontsnapping door boven op de kast te klimmen, wat u bovendien ook niet geholpen zou hebben als de kast hoger was dan het raam. Na confrontatie geeft u geen enkele verklaring voor deze tegenstrijdigheid (CGVS p. 15).

Samen leiden deze elementen ertoe dat u uw verklaringen omtrent de omstandigheden van uw gevangenschap en uw ontsnapping niet aannemelijk weet te maken, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

Ten derde weet u uw verklaringen over het gedrag van de Taliban na uw ontsnapping niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat uw moeder nog naar uw schuilplaats bij uw maternale oom kwam nadat de Taliban bij haar was langsgeweest (CGVS p. 16-17). Aangezien u eerder verklaarde dat de overheid niet in uw dorp durfde te komen en de Taliban dus de vrije hand had (CGVS p. 12-13), is het erg opvallend dat ze uw moeder niet zouden schaduwten nadat ze haar thuis hadden opgezocht. U verklaart bovendien dat uw moeder ook na uw vertrek nooit heeft vermeld dat de Taliban ooit bij uw maternale oom langs zou zijn gekomen, hoewel u veel van uw dorpelingen ervan verdenkt mensen te verklikken aan de Taliban (CGVS p. 16-17) en het dus algemeen geweten moet zijn dat het hier om uw maternale oom gaat. De Taliban ondernam dus niet de stappen die verwacht zouden kunnen worden indien zij naartoe naar u op zoek waren.

Ook verklaart u dat de Taliban, ondanks eerdere bedreigingen die ze tegenover u uitten ten aanzien van uw gezin, nooit iets tegen hen ondernam. U verklaart dat dit komt omdat uw moeder en jongere broer

respectievelijk een vrouw en een kind waren, maar dat geldt niet voor uw broer S. A., die ook in de buurt woonde en ouder is dan u zelfs. Na confrontatie verklaart u dat u denkt dat de Taliban niet wist dat u een oudere broer had (CGVS p. 18). De verregaande infiltratie van de Taliban in uw dorp die u uit de rest van uw relaas laat blijken zorgt er echter voor dat dat een volstrekt ongeloofwaardig argument is.

Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u en uw familieleden er op minder dan een dag in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen.

U weet uw verklaringen omtrent uw voorgehouden vervolging door de Taliban dus niet geloofwaardig te maken.

Wat uw verklaringen omtrent uw familieconflict betreft:

Ten eerste blijkt duidelijk dat u dit deel van uw relaas ontwikkelde doorheen uw procedure. In het kader van uw eerste verzoek vermeldde u helemaal niets omtrent een familieconflict en legde u bovendien verklaringen af die volstrekt tegenstrijdig zijn met uw verklaringen omtrent het familieconflict. Zo vermeldde u nooit het bestaan van uw vermiste broer N., bedacht u uw broer A., die volgens uw verklaringen in het kader van uw tweede verzoek niet echt bestaat (CGVS p. 7), en verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek dat uw vader in 2019 omkwam bij een zelfmoordaanslag, wat dus zowel qua methode als qua tijdsperiode volstrekt tegenstrijdig is aan de verklaring dat uw vader rond 2008 werd omgebracht door zijn neven. U verklaart dat u dit eerder allemaal anders vertelde omdat u niet te veel vragen wilde krijgen en dat u daarom een “klein ander probleem” (uw voorgehouden problemen met de Taliban) “verzon” (CGVS p. 20). Op verdere navraag houdt u weliswaar wel vol dat ook uw andere verklaringen de waarheid beschrijven (CGVS p. 21). Dit is echter absoluut geen afdoende verklaring en toont duidelijk aan dat u inging tegen de medewerkingsplicht die op u rust.

Ten tweede zijn uw verklaringen over dit familieconflict blote beweringen, vooral waar het de verdwijning van uw broer N. betreft. U legt namelijk geen enkel begin van bewijs neer omtrent deze gebeurtenissen. Over N. verklaart u dat uw moeder denkt dat N. ontvoerd werd door de moordenaars van uw vader omdat hij vijf jaar voor uw persoonlijk onderhoud, dus omtrent 2018, vermist raakte in Afghanistan, maar zonder dat er enige concrete aanwijzing is omtrent de reden of omstandigheden van zijn verdwijning, die u zonder meer uitleg werd gemeld door de vrienden van N. (CGVS p. 5; 19).

Ten derde weet u ook uw verklaringen over de reden voor de moord op uw vader niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat S., de zoon van de paternale oom van uw vader, uw vader vermoordde om de voogd te worden van uw gezin en op die manier al het geld, de handel en de bezittingen van uw vader in te pikken (CGVS p. 6-8). U weet echter niet te verklaren hoe een dergelijk ver familielid van uw vader aan uw vaders erfenis zou zijn gekomen, te meer daar ten minste één van de broers van uw vader nog in leven was (CGVS p. 8), aan wie de erfenis en voogdij in eerste instantie zouden toekomen.

Ook uw verklaringen omtrent het voorgehouden familieconflict weet u dus geenszins geloofwaardig te maken.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het

land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een

hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name

een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden

vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u daar enkele jaren onderwijs te hebben genoten en elke maand contact te hebben met uw moeder en broer. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat betreft uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud in de zin van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, kan aangestipt worden dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor de bovenstaande beslissing.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel en “uit ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag”.

Verzoeker stelt:

“12. Op grond van artikel 48/3 Vreemdelingenwet wordt de vluchtelingenstatus toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951.

Wanneer een persoon aldus een gegronde en reële vrees heeft om daden van vervolging en geen bescherming kan krijgen in zijn land van zijn nationaliteit omdat deze daden van vervolging kunnen uitgaan of veroorzaakt worden door de Staat, partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, of niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in 48/5, §2 Vreemdelingenwet kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade, krijgt hij de vluchtelingenstatus toegekend.

13. In casu staat vast dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus diende te worden toegekend nu er in zijn hoofde een gegronde en reële vrees voor vervolging bestaat door de Taliban en dit wegens de

politieke overtuiging van verzoekende partij en wegens het feit dat hij in de Westerse samenleving is geïntegreerd. Door het gebrekkige en onzorgvuldige onderzoek van verwerende partij werd verzoekende partij echter onterecht de vluchtelingenstatus geweigerd.

14. Vooreerst staat het namelijk vast dat verwerende partij bij het onderzoek omtrent het verzoek tot internationale bescherming niet alle relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming heeft beoordeeld.

Zo stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat er ernstige twijfels zouden bestaan over de door verzoekende partij opgegeven identiteit bij zijn verzoek om internationale bescherming. Verwerende partij concludeert dit omdat verzoekende partij geen bewijs omtrent zijn identiteit zou hebben neergelegd, evenals tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn identiteit en scholing zou hebben afgelegd.

15. Dat verzoekende partij gedurende de procedure voor het CGVS geen bewijs van identiteit kon bijbrengen, heeft te maken met het feit dat zijn identiteitsbewijs werd vernietigd in Griekenland tijdens zijn doorreis richting België. Voor verzoekende was en is het tevens moeilijk om contact op te nemen met zijn familie in Afghanistan en dus zeer moeilijk om originele documenten dan wel kopies of foto's toegestuurd te krijgen per post, aangezien de Taliban de uitgaande post controleert, of via een ander communicatiemiddel. Hij heeft dit ook uitdrukkelijk aangegeven tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Verwerende partij heeft met deze door verzoekende partij aangehaalde omstandigheden en verklaringen echter geen rekening gehouden bij haar onderzoek. Nochtans heeft verzoekende partij een bevredigende verklaring gegeven voor het ontbreken van zijn identiteitsbewijs. Zo gaf hij aan dat zijn identiteitsbewijs door agenten in Griekenland werd verband en dat het voor hem moeilijk is om contact op te nemen met de familie in zijn land van herkomst waardoor het op dat moment dus onmogelijk was om een identiteitsbewijs voor te leggen. Verwerende partij had met deze bevredigende verklaring gedurende het onderzoek terdege rekening moeten houden op grond van artikel 48/6, §1, eerste en derde lid.

Verzoekende partij had zijn identiteitsbewijs graag willen bijbrengen ter ondersteuning van zijn verzoek waardoor hem aldus geen gebrek aan medewerking kan worden verweten. Dat hij zijn medewerkingsplicht nakwam blijkt onder meer uit het feit dat hij, nu zijn identiteitsbewijs was vernietigd in Griekenland en moeilijk een kopie kon bemachtigen van zijn familie wegens de moeilijke communicatiemiddelen, alsnog een kopie van de overlijdensakte van zijn vader bijbracht als bewijs van het feit dat hij afkomstig is van Afghanistan (stuk 3).

Daarenboven heeft verzoekende partij op heden wel een kopie van zijn identiteitsbewijs kunnen bemachtigen, hetgeen hij in onderhavige procedure bij Uw Raad aldus bijbrengt (stuk 2).

16. Verwerende partij schendt om bovenstaande redenen aldus artikel 48/6 Vreemdelingenwet, nu zij oordeelt dat mede door het ontbreken van het voorleggen van een identiteitsbewijs, er ernstige twijfels bestaan omtrent de identiteit van verzoekende partij en zij de algehele geloofwaardigheid van diens relaas daardoor in twijfel trekt.

Minstens dient Uw Raad vast te stellen dat verwerende partij niet afdoende motiveert waarom er onzekerheden bestaan omtrent de identiteit van verzoekende partij en waarom zij geen rekening hield met zijn verklaring omtrent de vernietiging van zijn identiteitsbewijs in Griekenland.

Zo is de motivering van verwerende partij dat de verbranding van het identiteitsbewijs in Griekenland door lokale politieagenten een stereotiepe verklaring is, geen deugdelijke en afdoende motivering om te besluiten dat er onzekerheid bestaat omtrent de identiteit van verzoekende partij. Verwerende partij verklaart geenszins waarom dit een stereotiepe verklaring zou zijn, noch kan zij dit bewijzen. Door in de bestreden beslissing niet aan te geven waarom dit een stereotiepe verklaring zou zijn worden de artikelen 2 en 3 van de Formele Motiveringswet geschonden. De motivering waarom deze verklaring stereotiep en niet bevredigend zou zijn ontbreekt en is daarenboven niet afdoende.

17. Zij gaat aldus op onzorgvuldige wijze om met de bevredigende verklaring van verzoekende partij. Daarenboven stelt ze onterecht en onjuist dat verzoekende partij geen enkel document zou bijbrengen dat zijn identiteit ondersteunt. Nochtans heeft verzoekende partij tijdens de procedure de overlijdensakte van zijn vader bijgebracht als stuk ter staving van zijn identiteit.

18. Voorts stelt verwerende partij dat de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoekende partij en diens identiteit zou worden ondermijnd doordat tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn naam, geboorteplaats en scholing zou hebben afgelegd.

Nochtans heeft verzoekende partij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS bevestigd dat zijn naam wel degelijk D.N. is en dat hij geboren is en woonachtig is in Qaule Nemat. Hij geeft daarbij aan dat hij een eerste verhaal, dat hij opgaf bij het invullen van de vragenlijst CGVS, had verzonnen omdat anderen hem dit aanraadden omdat hij anders niet zou worden toegelaten tot België. Verzoekende partij geeft daarbij aan dat hij dit verhaal niet langer wil verspreiden en dat hij fout was om dit te vertellen. Hij geeft overigens aan dat hij voortaan enkel de waarheid zegt.

Bij het gegeven dat verzoekende partij eerst een paar zaken anders had verteld en een andere naam had opgegeven, had verwerende partij rekening moeten houden met het feit dat verzoekende partij op het

moment dat hij het land binnenkwam nog maar 16 jaar oud was en minderjarig was op het moment dat hij zijn verzoek aflegde. Hij werd aldus onder druk gezet door anderen om een ander verhaal te vertellen, zoals hij dit ook aangeeft in zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Met deze persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij, werd onvoldoende rekening gehouden door verwerende partij, hetgeen op een onzorgvuldige besluitvorming duidt.

Verwerende partij doet het relaas van verzoekende partij gemakshalve af als ongeloofwaardig en tegenstrijdig, maar gaat daarbij volledig voorbij aan het feit dat de omstandigheden waarin verzoekende partij zijn land heeft verlaten zeer moeilijk zijn voor een minderjarig kind. Op het moment van aankomst in België en in de loop van de gehele procedure was het intellectuele vermogen van verzoekende partij namelijk nog niet volledig ontwikkeld en heeft het gele proces en de gebeurtenissen in zijn land van herkomst zwaar psychologisch op hem gewogen.

Rekening houdend met het gegeven dat verzoekende partij aldus op zeer jonge leeftijd uit vrees voor de Taliban Afghanistan heeft moeten verlaten, op minderjarige leeftijd België is binnengekomen en nog niet volledig intellectueel ontwikkeld is en dus steeds grote druk ervaart bij een interview, had verwerende partij verzoekende partij weldegelijk als geloofwaardig moeten beschouwen, minstens een behoorlijk onderzoek naar het verhaal moeten voeren zonder dit gemakshalve als ongeloofwaardig af te doen. Er werd onvoldoende rekening gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoekende partij bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

19. Bovenstaande toont aan dat middels de bestreden beslissing artikel 48/6 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringbeginsel werd geschonden.

20. Verder blijkt dat verwerende partij bij haar onderzoek omtrent het verzoek tot internationale bescherming onvoldoende rekening heeft gehouden met een aantal risicobepalende factoren die eigen zijn aan verzoekende partij en die moeten worden afgewogen in het licht van de huidige situatie die zich afspeelt in het land van herkomst van verzoekende partij, met name Afghanistan.

Deze risicobepalende factoren tonen namelijk wel degelijk aan dat in geval van terugkeer van verzoekende partij naar zijn land van herkomst, een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn toegedichte politieke overtuiging en zijn levenswijze kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet, en dat verwerende partij aldus de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij diende toe te kennen.

21. Vooreerst staat het buiten kijf dat heel Afghanistan onder controle staat van de Taliban en dit reeds sinds de lente en zomer van 2022. De Taliban heeft als enige organisatie dus de macht in Afghanistan en is er heer en meester.² Dit blijkt uit een informatierapport van Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA) (stuk 10).

Verzoekende partij is afkomstig van Qaule Nemat, een gemeente gelegen in het district Guldara dat op haar beurt gelegen is in de provincie Kaboel. Op basis van een landenrapport van het EUAA vonden er tussen 15 augustus 2021 en 30 juni 2022 226 veiligheidsincidenten plaats in de provincie Kaboel waarbij 103 incidenten gekwalificeerd werden geweld tegen burgers. Dat zelfde rapport vermeldt overigens dat de provincie Kaboel gedurende die periode de provincie was waar de meeste veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers werden geregistreerd.³ De provincie werd door de Secretaris-Generaal van de VN Veiligheidsraad als een van de vier provincies waar het meeste conflicten en slachtoffers voorkwamen, bestempeld.⁴ De regio kan op grond van deze informatie gezien worden als een van de onveiligste regio's van het land en een regio waar de Taliban, het meeste voet aan de grond heeft.

Dit hoeft enigszins niet te verbazen nu in deze provincie ook de gelijknamige hoofdstad van het land is gelegen alwaar de Taliban reeds in augustus 2021 de macht overnam en patrouilles door aanhangers van de Taliban doodnormaal zijn. In de kleinere gemeenten van Afghanistan en dus ook van de provincie Kaboel werden door de Taliban voornamelijk lokale vertegenwoordigers aangeduid die een oogje in het zeil moeten houden en alle potentieel belangrijke informatie aan de Taliban moeten overmaken.⁵ Dit fenomeen was reeds aanwezig op het moment toen verzoekende partij nog in zijn land aanwezig was, zoals hij ook duidelijk heeft aangegeven tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

22. Bijkomend bij het gegeven dat de provincie van waar verzoekende partij afkomstig is, een van de vier onveiligste provincies van het land is, moet ook rekening worden gehouden met het feit dat verzoekende partij zeer jong is en op het moment dat hij België binnenkwam in 2021 ongeveer de leeftijd van 16 jaar had en dus minderjarig was (stuk 2). Verwerende partij is er bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming volledig aan voorbij gegaan dat deze zeer jonge leeftijd van verzoekende partij, verzoekende partij erg beïnvloedbaar maakt en dat hij zich, gelet op zijn traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn opleiding, zijn jobs en verblijf (onbewust) 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Er kan dan ook met recht en rede worden aangenomen dat hij deze, gelet op zijn jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze westerse invloeden moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar haar regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het Talibanregime aanzienlijk werden verstrengd.

Dit is des te meer het geval gezien de verzoekende partij, gelet op zijn jonge leeftijd en incidentrijke leven, met westerse normen en waarden in contact is gekomen tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als jongere. Zo verbleef verzoekende partij op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS reeds 2 jaren in België. Gedurende die twee jaren heeft hij opleiding genoten in de OKAN-klas van het stedelijk Lyceum 'Oude bareel' te Antwerpen (stuk 5). Hij kreeg tijdens zijn opleiding in de OKAN-klas Nederlandse lessen en wist zowel schriftelijk als mondeling instapniveau A2 te bemachtigen (stuk 6). Hij praat aldus vlot Nederlands. Bovendien is hij op school met de Belgische cultuur, en waarden en normen in contact gekomen, degen hij zich naarmate zijn verblijf vorderde meer en meer eigen heeft gemaakt. Bovendien heeft hij ook reeds gewerkt in België, onder meer bij een chocoladeproducent (stuk 9).

Verwerende partij is aldus tijdens een cruciale fase in zijn jeugd en leven met de Westerse cultuur evenals het onderwijs en de werksfeer in Vlaanderen in contact gekomen. Dit wijst op een verwestering van verzoekende partij. Dit brengt het risico met zich dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de talibanautoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde beschikbare landeninformatie (stuk 10 en 11)

Tevens moet daarbij rekening worden gehouden met het gegeven dat de Taliban verzoekende partij reeds heeft vastgehouden omdat hij voor hen een opdracht weigerde uit te voeren, met name het plaatsen van een kleefbom onder een wagen van een politiecommandant. Dit rekening houdend met het feit dat verzoekende door zijn reeds langdurige verblijf in België en het feit dat hij zich hier in de Belgische en Westerse maatschappij heeft geïntegreerd door onder meer naar school te gaan en te hebben gewerkt, maakt van hem een risicoprofiel ten aanzien van de Taliban en hun strenge sociale richtlijnen en sociaal-religieuze beleid dat zij voeren.⁶

23. In een arrest eerder dit jaar oordeelde Uw Raad met betrekking tot een minderjarige verzoeker om internationale bescherming uit Afghanistan die ook als verwesterd werd omschreven, het volgende: [...]

24. Ook in casu kan de redenering in het arrest d.d. 30 juni 2023 van Uw Raad worden toegepast, nu blijkt dat verzoekende partij hier reeds twee jaar lang verblijft, het Nederlands machtig is en hier reeds heeft gewerkt waardoor hij zich de Westerse gebruiken, en waarden en normen eigen heeft gemaakt waardoor zij verwesterd is in de ogen van de Taliban.⁸

Zoals blijkt uit het rapport van de EASO, de voorganger van het EUAA, is een persoon die die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; een persoon die "verwesterd" is, of als dusdanig wordt gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, zijn activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen, een risicoprofiel in de ogen van de Taliban en haar strenge regime (stuk 11).

Verzoekende partij maakt zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het geval van terugkeer naar zijn land aldus voldoende concreet en weet dit ook te individualiseren, anders dan verwerende partij oordeelt. Verwerende partij stelt ten onrechte dat de verklaringen van verzoekende partij ongeloofwaardig en tegenstrijdig zouden zijn.

25. Daarenboven komt er als extra element bij kijken dat verzoekende partij zijn land heeft ontvlucht net voor vervolging van de Taliban omdat hij weigerde voor hen een opdracht uit te voeren. Hierdoor werd hij door de Taliban reeds opgesloten en gemarteld. Dit aldus in combinatie met het feit dat verzoekende partij verwesterd is, doet aldus besluiten dat verwerende partij aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus op grond van artikel 48/3 had moeten toekennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4.

Doordat verwerende partij bij haar onderzoek omtrent het verzoek tot internationale bescherming geen rekening heeft gehouden met verwestering van verzoekende partij en bij het persoonlijk onderhoud niet eens een enkele vraag heeft gesteld over hij zich heeft geïntegreerd in de Belgische maatschappij, toont aan dat verzoekende partij het onderzoek op een onzorgvuldige en gebrekkige wijze heeft gevoerd. Verwerende partij schendt aldus het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet.

26. Bovendien heeft men onvoldoende rekening gehouden met het gegeven dat verzoekende partij reeds in het verleden ernstige schade heeft ondergaan, minstens reeds rechtstreeks is bedreigd en gemarteld door de Taliban. Nochtans diende verwerende partij op grond van artikel 48/7 te weten dat het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is. Er zijn bovendien geen goede redenen om aan te nemen dat die vervolging en schade zich niet opnieuw zullen voordoen bij zijn verkeer, nu blijkt dat het gehele land onder controle is van de Taliban en de provincie Kaboel een van de meest onveilige provincies is. Bovendien zijn er in de meeste landelijke gemeenten vertegenwoordigers

van de taliban aanwezig die hen op de hoogte houden van de belangrijkste gebeurtenissen in die gemeente.⁹

Verwerende partij schendt middels de bestreden beslissing aldus artikel 48/7 Vreemdelingenwet.

27. Zoals reeds hoger aangehaald heeft onvoldoende rekening gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoekende partij. Verwerende partij doet het relaas van verzoekende partij gemakshalve af als ongeloofwaardig en tegenstrijdig, maar gaat daarbij volledig voorbij aan het feit dat de omstandigheden waarin verzoekende partij zijn land heeft verlaten zeer moeilijk zijn voor een minderjarig kind. Het is onmenselijk om als minderjarig kind opgesloten en gemarteld te worden door de Taliban en je land van herkomst daarom te moeten verlaten. Op het moment van aankomst in België en in de loop van de gehele procedure was het intellectuele vermogen van verzoekende partij bovendien nog niet volledig ontwikkeld, aangezien hij nog steeds minderjarig was en in Afghanistan nooit degelijk onderwijs heeft genoten.

Rekening houdend met het gegeven dat verzoekende partij aldus op zeer jonge leeftijd uit vrees voor de Taliban, Afghanistan heeft moeten verlaten, op minderjarige leeftijd België is binnengekomen en nog niet volledig intellectueel ontwikkeld is en dus steeds grote druk ervaart bij een interview, had verwerende partij verzoekende partij weldegelijk als geloofwaardig moeten beschouwen. Tevens blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekende partij nooit deftig en degelijk onderwijs heeft genoten tot hij naar België kwam.

Verwerende partij oordeelt aldus dat het verhaal van verzoekende partij ongeloofwaardig is en tegenstrijdig, maar houdt geen rekening met de persoonlijke verzwarende omstandigheden van verzoekende partij. Verwerende partij heeft haar onderzoek aldus op onvolledige wijze gevoerd en bovendien onzorgvuldig. Zij schendt aldus het zorgvuldigheidsbeginsel.

28. Daarenboven steunt verwerende partij haar beslissing op een motivering die niet afdoende en bovendien ondeugdelijk is.

Zo oordeelt verwerende partij onder meer het volgende: [...]

29. Bovenstaande motivering kan onmogelijk als deugdelijk motief dienen om te oordelen dat het verhaal van verzoekende partij ongeloofwaardig zou zijn, nu men louter aanneemt dat het verhaal van verzoeker enkel zou kloppen in de hypothese die men zelf naar voren brengt, namelijk dat de moeder zou geschaduwd worden door leden van de taliban en dat er minstens dorpelingen zouden moeten zijn die de schuilplaats van verzoeker zouden gaan verklikken.

Verwerende partij maakt dus zelf een veronderstelling wat niet kan dienen als deugdelijke motief.

Tevens stelt ze zonder te motiveren dat het weinig aannemelijk zou zijn dat het vertrek uit Afghanistan van verzoekende partij op dergelijke zeer korte tijd zou kunnen worden georganiseerd. Ook dit is geen deugdelijk motief voor haar negatieve beslissing, laat staan afdoende.

30. Ook de motivering dat aan verzoekende partij geen subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen, is een motivering die in casu geen deugdelijk motief vormt voor de bestreden beslissing. Verzoekende partij heeft namelijk nooit gesteld dat hij bij zijn terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit armoede te wijten aan de precare socio-economische en humanitaire situatie.

Verzoekende partij heeft steeds aangegeven dat hij een ernstig risico zou lopen op vervolging, onmenselijke en vernederende behandeling dan wel ernstige bedreigingen door de Taliban, omdat hij zijn land voor hen heeft ontvlucht nu hij weigerde een bom onder de wagen van een politiecommandant te plaatsen en hij is ontsnapt terwijl ze hem gevangen hielden. Hij toont aldus een specifiek en individueel risico aan dat hij zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan.

Hij toont aldus aan dat hij op gerichte en intentionele wijze zou worden onderworpen aan mensonterende en vernederende behandeling dan wel ernstige bedreigingen, te wijten aan de taliban, een organisatie die de Staat beheerst. In het verleden oordeel Uw Raad dat wanneer men dit aantoonde, men in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

31. Verwerende partij schendt om bovenstaande redenen dan ook artikel 48/4 Vreemdelingenwet evenals het motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de Formele Motiveringswet, nu haar motivering geenszins afdoende is en bovendien niet van de juiste feitelijke gegevens uitgaat en zij zelfs hypothesen maakt."

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende overtuigingsstukken toe:

"1. Bestreden beslissing:

a. Het besluit van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. T1 juli 2023 waarbij aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus evenals de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd;

b. Kennisgeving per aangetekende zending d.d. 28 juli 2023;

2. Bewijs van identiteit van verzoekende partij:

a. Origineel identiteitsbewijs in het Pashtoe en Dari;

- b. Eensluidende vertaling van identiteitsbewijs;
- 3. Overlijdensakte van de vader van verzoekende partij:
 - a. Originele akte;
 - b. Eensluidende verklaring;
- 4. Bijlage 26quinquies d.d. 24 maart 2023;
- 5. Rapporten van verzoekende partij in de OKAN-klas van het schooljaar 2021-2022;
- 6. Verklaring van instapniveau A2 Nederlands d.d. 8 juni 2022;
- 7. Toewijzing van een verplichte plaats van inschrijving d.d. 2 maart 2023;
- 8. Notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS d.d. 16 juni 2023;
 - a. Eerste versie;
 - b. Aangepaste versie;
- 9. Werkdocumenten:
 - a. Arbeidsovereenkomst voor uitzendkrachten + loonstaten;
 - b. Werkpostfiche;
 - c. Loonfiche inkomstenjaar 2022;
- 10. Informatierapport land van herkomst van de EUAA m.b.t. Afghanistan (Country of Origin Information Report-Afghanistan, augustus 2022);
- 11. Rapport van rapport van het EASO m.b.t. Afghanistan (Country of Origin Information Query - Afghanistan, Afghan nationals perceived as 'Westernised', September 2020)."

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld

in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van d beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. Wat betreft de bijzondere steunmaatregelen, werd in de bestreden beslissing als volgt gesteld: “*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*” Verzoeker toont met zijn betoog aangaande het kwetsbaar profiel van een minderjarige bij aankomst in België, niet aan dat er bijzondere steunmaatregelen diende te worden voorzien, opdat hij volwaardig kon deelnemen aan de procedure om internationale bescherming. Hoewel verzoeker minderjarig was bij zijn binnenkomst, evenals ten tijde van het indienen van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, dient erop te worden gewezen dat verzoeker reeds meerderjarig was op het moment dat hij zijn tweede verzoek om internationale bescherming indiende. Er kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud ook niet blijken dat verzoeker niet in staat was om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten, noch dat de door de *protection officer* gestelde vragen onaangepast waren aan zijn leeftijd. Uit de notities blijkt dat verzoeker het gesprek kon volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. In de voorliggende omstandigheden blijkt dan ook niet dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Waar verzoeker verder er nog op wijst dat de gehele procedure en de gebeurtenissen in zijn land van herkomst psychologisch zwaar op hem wogen, stelt de Raad vast dat er geen enkel medisch attest voorligt, ter attestering van deze psychologische kwetsbaarheid. De psychologische kwetsbaarheid kan niet louter op basis van verzoekers eigen diagnostisering worden aangenomen. De Raad kan aannemen dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem verwacht worden dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Elk persoonlijk onderhoud brengt stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress en emoties verzoeker verhinderd hebben coherente, nauwkeurige en geloofwaardige verklaringen af te leggen. De Raad wijst er ook nog op dat verzoeker bij de “Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ” ontkennend geantwoord op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie AD, “vragenlijst procedure noden”, vraag 1). Ook uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijken geen incidenten of problemen, gelinkt aan een psychologische kwetsbaarheid. In het licht van deze elementen, toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde nood was aan bijzondere steunmaatregelen.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor de taliban omwille van een poging tot gedwongen rekrutering. Daarnaast verklaart verzoeker ook een vrees voor vervolging te hebben omwille van een familieconflict. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.1.2. Verzoeker heeft naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming een kopie van de overlijdensakte van zijn vader overgemaakt en bij zijn verzoekschrift legt hij een kopie van zijn taskara neer. Wat betreft de kopie van de overlijdensakte van verzoekers vader, dient de Raad verder te wijzen op objectieve informatie die aanwezig is in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. De Raad stelt dan ook vast dat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is, (zie AD, map “Landeninformatie”, COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021 (update)). Er wordt in deze aan herinnerd dat de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mag onzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de Raad niet aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). *In casu* gaat het bovendien ook slechts om een kopie, waaraan hoe dan ook slechts beperkte bewijswaarde kan worden gehecht. De Raad wijst er in deze ook op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de omstandigheden en tijdsperiode van de dood van zijn vader, tijdens zijn eerste en tweede verzoek.

Wat betreft de uitprint van verzoekers taskara, wijst de Raad erop dat het opmerkelijk is dat verzoeker thans dergelijke uitprint kan voorleggen, gelet op zijn eerdere verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat zijn originele taskara werd verbrand door Griekse politieagenten (zie NPO, p. 4). Verzoeker verschaft niet meer duiding omtrent de wijze waarop hij er alsnog in is geslaagd een kopie van zijn vernietigde taskara te bemachtigen en bij te brengen. Alleszins wijst de Raad erop dat een taskara hooguit een bewijs vormt van de identiteit en nationaliteit, maar dit document geen uitstaans heeft met de vluchtmotieven.

Hoewel verzoeker zich aldus wel enigszins heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen. Dat de voorgelegde documenten een beperkte bewijswaarde hebben, betekent echter niet dat met deze documenten geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Deze documenten maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad zal dus nagaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging.

4.1.3. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de taliban en het familieconflict, omdat:

(a) verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit waarbij (i) verzoeker verklaarde dat zijn taskara in Griekenland verbrand werd, wat een stereotiepe verklaring is en (ii) verzoeker geen enkel document voorlegt dat zijn identiteit ondersteunt;

(b) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn identiteit waarbij (i) hij bij zijn binnenkomst een andere naam opgaf en deze later corrigeerde; (ii) verzoeker een andere reden opgaf waarom hij een andere naam had opgegeven bij het CGVS en de DVZ; (iii) verzoeker bij binnenkomst een andere geboorteplaats opgaf en deze later aanpaste en (iv) na confrontatie verzoeker eerst verklaarde dat hij geen andere geboorteplaats had opgegeven om daarna te verklaren dat hij wel een andere geboorteplaats had opgegeven, omdat hij dacht dat hij teruggestuurd zou worden naar Kabul indien hij zijn werkelijke geboorteplaats vertelde;

(c) verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn scholing waarbij (i) hij bij de DVZ verklaarde vijf jaar naar de madrassa geweest te zijn, terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf twee of drie jaar naar een huisje te zijn geweest waar hij op onregelmatige basis leerde lezen en schrijven en nooit naar een madrassa te zijn gegaan en (ii) na confrontatie met deze tegenstrijdigheid verzoeker verklaart dat hij denkt dat 'ze' misschien alles "een beetje gemengd" hebben met het valse verhaal dat hij bij zijn eerste verzoek had verzonnen;

(d) verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de samenstelling van zijn gezin en de dood van zijn vader;

(e) verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat de kopie van de overlijdensakte van zijn vader verband houdt met zijn verklaringen;

(f) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering, waarbij rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering, er beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen en verzoeker niet aannemelijk maakt waarom zijn geval afwijkt van de geschetste rekruteringswijze van de taliban;

(g) verzoeker de omstandigheden waarin hij gevangen werd gehouden niet aannemelijk weet te maken waarbij (i) de door verzoeker beschreven omstandigheden niet overeenkomen met een wil om verzoeker gevangen te houden en (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over waar de kast stond die hij gebruikt heeft om te ontsnappen;

(h) verzoeker er niet in slaagt het gedrag van de taliban na zijn ontsnapping aannemelijk te maken waarbij (i) het opvallend is dat de taliban verzoekers moeder niet zouden schaduwden nadat ze haar thuis hadden opgezocht; (ii) het opmerkelijk is dat de taliban nooit bij verzoekers maternale oom zijn langsgekomen hoewel verzoeker verklaarde veel dorpelingen ervan te verdenken mensen te verklikken aan de taliban en het dus algemeen geweten moet zijn dat het om verzoekers maternale oom ging en (iii) ondanks de eerdere bedreigingen die de taliban zouden geuit hebben tegenover verzoeker en zijn gezin, ze nooit iets tegen hen ondernomen hebben;

(j) het weinig aannemelijk is dat verzoeker zijn vertrek uit Afghanistan op zo'n korte tijd kon organiseren;

(k) er duidelijk blijkt dat verzoeker zijn relaas over het familieconflict ontwikkelde doorheen de procedure waarbij (i) verzoeker tijdens zijn eerste verzoek het familieconflict niet vermeldde en (ii) verzoeker verklaringen heeft afgelegd die volstrekt tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen over het familieconflict; (l) verzoekers verklaringen over het familieconflict blote beweringen zijn, vooral waar het de verdwijning van zijn broer N. betreft waarbij hij geen enkel begin van bewijs neerlegt omtrent deze gebeurtenissen; (m) verzoeker er niet in slaagt de reden voor de moord op zijn vader aannemelijk te maken, waarbij verzoeker niet kan verklaren hoe een dergelijk ver familielid als de zoon van de paternale oom van verzoekers vader, aan de erfenis van verzoekers vader zou zijn gekomen indien hij verzoekers vader vermoordde aangezien ten minste één van de broers van verzoekers vader nog in leven was, aan wie de erfenis en voogdij in eerste instantie zou toekomen.

4.1.4. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.5. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.6. Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker over zijn identiteit, geboorteplaats en scholing, stelt verzoeker dat hij als minderjarige België is binnengekomen en zijn verzoek heeft ingediend en onder druk werd gezet door anderen om een alternatief verhaal te vertellen. De Raad wijst er in dit verband op dat de verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht is om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker nog minderjarig was op het moment van het indienen van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en dat hij zich liet leiden door adviezen van anderen, kan de vaststellingen in de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoeker was op het moment van het indienen van zijn eerste verzoek ook geen *infans* meer. Hij was reeds zestien jaar, zodat kan worden aangenomen dat hij reeds over een zekere maturiteit diende te beschikken. Zoals in de bestreden beslissing concreet werd uiteengezet, hebben de tegenstrijdigheden ook geenszins betrekking op loutere details. Het gaat om significante tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op zijn identiteit en geboorteplaats. Verzoeker heeft immers bij zijn binnenkomst een andere naam opgegeven, namelijk O. S. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat hij deze naam ook in Afghanistan gebruikte (zie NPO, p. 2-3). Dit strookt echter niet met wat verzoeker verklaarde bij de DVZ. Hier zei hij dat hij een andere naam had opgegeven omdat jongeren hem dat hadden aangeraden en zij hem hadden gezegd dat indien hij dit niet deed, hij niet erkend zou worden (zie AD, eerste verzoek, "Verklaring DVZ", p. 6). Bij zijn registratie heeft verzoeker ook een andere geboorteplaats opgegeven. Als verzoeker hiermee geconfronteerd wordt tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaart hij eerst dat hij dit niet gedaan heeft, om vervolgens toch toe te geven dat hij dit deed omdat hij dacht teruggestuurd te worden indien hij zei dat hij afkomstig was uit Kabul (zie NPO, p. 3). Verzoeker heeft ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd over zijn scholing (zie

NPO, p. 9). Verzoekers naam en geboorteplaats vormen essentiële elementen van zijn identiteit en dit betreffen kernelementen voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, waarbij dit in direct verband staat met zijn algehele geloofwaardigheid. Deze tegenstrijdigheden dragen dan ook allerminst bij tot de algehele geloofwaardigheid van verzoeker.

4.1.7. Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift nog aanhaalt dat hij als minderjarige is aangekomen, zijn intellectuele vermogen nog niet volledig ontwikkeld is en hij weinig scholing genoten heeft in Afghanistan, wijst de Raad erop dat noch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van een jongvolwassene te boven gaan en een hogere scholing behoeven. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn verblijfplaatsen, zijn levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de scholingsgraad of leeftijd. Verzoeker was op het ogenblik van het indienen van zijn tweede verzoek om internationale bescherming ook al meerderjarig zodat kan worden aangenomen dat hij reeds over een zekere maturiteit beschikte. Ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan, was verzoeker zestien jaar. Ook dit is een leeftijd, waarop kan worden aangenomen dat men reeds over enige maturiteit beschikt, temeer daar blijkt dat verzoeker ook deelnam aan het Afgaanse leven en reeds een job uitoefende. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft te concretiseren op welke wijze zijn profiel als laaggeschoolde minderjarige de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen zou brengen.

4.1.8. De Raad verwijst voor het overige naar de motieven in de bestreden beslissing, die in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen, die pertinent zijn en waarin op uitgebreide wijze uiteen wordt gezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan enerzijds de problemen die verzoeker zou hebben gehad met de taliban, omdat hij weigerde een bom onder een auto van een commandant te plaatsen en anderzijds de vrees voor vervolging die verzoeker aanhaalt omwille van het familieconflict met de zoon van de paternale oom van zijn vader. De Raad treedt deze uitvoerige motivering bij. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die een ander licht werpen op deze beoordeling of die deze beoordeling aan het wankelen brengen. Waar verzoeker nog ingaat op het motief in de bestreden beslissing aangaande het gedrag van de taliban, na zijn ontsnapping en stelt dat de commissaris-generaal zelf een veronderstelling maakt, namelijk dat verzoekers moeder geschaduwd zou moeten worden door de taliban en dat er dorpelingen zouden moeten zijn die verzoekers verblijfplaats zouden moeten verklappen, en dit niet kan dienen als degelijk motief, wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch de commissaris-generaal noch de Raad bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker kan niet uitklaren waarom de taliban, indien zij er daadwerkelijk op gebrand waren verzoeker te vinden, zijn moeder niet zou hebben gevolgd, zodat zij hen naar verzoeker zou kunnen leiden, noch waarom de taliban geen stappen ondernam om verzoeker te zoeken bij zijn maternale oom.

4.1.9. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

4.1.10. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerde vrees voor vervolging door de taliban of zijn verre familieleden bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt. De motieven in de bestreden beslissing aangaande het korte tijdsbestek waarin verzoeker zijn vlucht uit Afghanistan kon organiseren worden door de Raad als overtoollig beschouwd. De hiertegen door verzoeker geuite kritiek dient derhalve niet verder te worden onderzocht. Gelet op bovenstaande blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.1.11. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift melding van een vrees voor vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als 'verwesterd', omwille van zijn verblijf in Europa.

4.1.12. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen

zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

4.1.13. De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd.

Het louter verwijzen naar zijn verblijf van twee jaar in Europa en stellen dat hij op minderjarige leeftijd in België is aangekomen, volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift weliswaar documenten bij waaruit blijkt dat hij hier OKAN-onderwijs heeft gevolgd, zowel schriftelijk als mondeling het instapniveau A2 voor Nederlands wist te behalen en tevens gewerkt heeft bij een chocoladeproducent. Dit zijn lovenswaardige elementen en tonen aan dat verzoeker zich inzet om mee te draaien in de samenleving, doch er moet worden vastgesteld dat deze elementen op zich nog niet voldoende zijn opdat kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is. De Raad stelt vast dat er niet meer voorligt dan schoolrapporten, een verklaring dat verzoeker instapniveau A2 wist te bereiken, arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid, loonstaten, een werkpostfiche en een loonfiche voor het jaar 2022. De Raad stelt vast dat verzoeker zich ook beperkt tot het overmaken van de gevoegde documenten bij verzoekschrift, doch dat een toelichtende concretisering en uitdieping hiervan ontbreekt. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Verzoeker stelt weliswaar dat hij op school met de Belgische cultuur, waarden en normen in contact is gekomen en dat hij zich deze meer en meer eigen is beginnen maken, maar hij concretiseert dit onvoldoende. Een persoonlijke invulling ontbreekt. Uit de neergelegde stukken kan onvoldoende context omtrent de invulling van verzoekers verblijf alhier, en de eventuele consequenties hiervan, worden afgeleid. Uit de neergelegde schooldocumenten blijkt een wisselende houding, gaande van weinig geïnteresseerd tot goed meewerkend, maar ook dat hij vaak afwezig was op school. Ook in het doorstroomdossier komt naar voren dat verzoeker zelden aanwezig was op school en dat hij ook geen gebruik heeft gemaakt van het aangeboden vrijetijdsaanbod. De neergelegde stukken bieden derhalve onvoldoende inzicht in verzoekers persoon en de eventuele evolutie in zijn persoonlijkheid. Ook de neergelegde stukken met betrekking tot zijn tewerkstelling alhier bieden geen bijkomend inzicht van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer.

4.1.14. De Raad erkent dat verzoeker bij het verlaten van Afghanistan en bij het indienen van zijn eerste beschermingsverzoek op 30 juli 2021 slechts 16 jaar oud was. Verzoeker heeft heden de leeftijd van bijna 19 jaar. De Raad is er zich van bewust dat verzoeker, gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België, een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in

België heeft doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust “westerse” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Echter dient te worden vastgesteld dat dit *in casu* onvoldoende wordt geconcretiseerd en wordt toegelicht, om dit aan te nemen (zie *supra*). De duur van zijn verblijf in België sinds juli 2021, *in casu* twee jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met name maternale oom evenals zijn moeder en jongere broer, met wie hij nog contact onderhoudt, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen (zie NPO, p. 4).

4.1.15. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban.

4.1.16. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

4.1.17. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.1.18. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geviséerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

4.1.19. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

4.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

4.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

4.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

4.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift als dusdanig, geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen, die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn verblijf in het Westen of zijn vluchtrelaas, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd vastgesteld in de voorgaande punten.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar een arrest van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

4.5. In de mate dat verzoeker nog een schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES